

EL GELAT ROSA – Mercè Rodoreda

- Té, quin vols, el groc o el rosa?

Havia comprat dos gelats i els hi oferia, perquè triés, amb un aire trist. La dona del carretó es guardà els diners que ell li acabava de donar i ja servia altres clients tot cridant: “Al bon gelat!...”

Sempre passava igual: quan s’apropava l’hora de separar-se semblava que li aboquessin una galleda de tristesa al damunt i ja no obria la boca en tota l’estona que els quedava d’estar junts.

Al parc, al costat d’ella, amb tota la tarda estesa davant, amb l’esplendor del sol, sota els arbres remorosos, estava alegre, comunicatiu. La banda de música tocava l’obertura de Lohengrin: l’havien escoltada religiosament agafats de les mans. Els ànecs i una parella de cignes blancs amb els colls erectes lliscaven com si fossin de cel·luloide sobre el cristall blau del llac. Els homes, les dones i els infants semblaven figuretes que caminessin i somriguessin mogudes per algun mecanisme preciós dintre un paisatge artificial fet per a homes de debò.

Quan el sol declinà s’assegueren en un banc verd a l’ombra humida d’un til·ler, i ell, mig tímid mig emocionat, li donà l’anell de promesos: un brillant petit amb un carbó bastant visible. “Jura’m que no te’l trauràs mai més.” Per mirar-se’l, separà els dits, estirà una mica el braç i féu oscil·lar la mà. Pensà amb una secreta recança en la seva mà d’una estona abans, sense anell, àgil i lliure. Els ulls se li velaren una mica.

Havien sortit del parc i caminaven agafats del braç cap a l’entrada del metro.

- Té, pren el rosa.

Ella l’agafà i sentí com una defallença a les cames. Feren uns quants passos. “Rosa, rosa...” Tot d’una estremí i una onada de rubor li pujà fins als cabells.

- Ai, el gelat! -l’havia deixat caure expressament per amagar la seva torbació.

- Vols que te’n compri un altre?

- No.

“... rosa... rosa... de pressa, que no s’adoni de res... Per què et menges les roses? Ens casarem. Hauré de cremar les cartes. Totes... la del 15 de febrer,

també... Si pogués guardar-la... amb les roses seques... Et menges les roses? En duia un pom a la mà i ell em besava i rèiem i caminàvem. M'agafava per la cintura. Portava el barret decantat, tenia els ulls brillants. Jo menjava una fulla de rosa. Si sempre menges fulles de rosa et tornaràs rosa. A la nit vaig somiar que naixia d'un tronc vell arrapat a la paret i que m'obria a poc en pètals de sang. M'agafà el braç brutalment: Llença les roses, llença-les. Vaig mirar-los amb els ulls mig closos i anava queixalant la fulla de rosa... Amor meu... Quan vaig pujar l'escala sabia on era, on anava i per què. Un home d'edat va obrir la porta i s'enretirà per deixar-nos passar. No, no feia olor de res, aquella cambra fosca, amb el paravent descolorit i la catifa esfilagarsada. Sòrdid... i trist. No tinguis por. Quan vaig obrir els ulls vaig veure l'americana al respatller de la cadira i la corbata al damunt, verda, amb ratlles vermelles... Sembla que no es recordi que hem d'enviar les violetes. La directora del taller em va renyar l'endemà perquè vaig arribar tard. Enfilava les fulles morades en un filferro. Que fort que m'estrenyia! Tenia un blau al braç, i m'havia hagut de posar una brusa amb mànigues llargues... Quan tornaré ens casarem, deia la primera carta. Encara menges pètals de rosa? Les hauré de cremar totes i la capsula folrada de cretona... Les hauré de cremar... I aquest anell que em fa mal al dit... Fa dos anys que no m'escrivi, que no en sé res... casat, mort, potser... I si tornessis, tornaria... Aquell matí que plorava, la portera em va pujar la llet: són coses de la vida... i pots estar ben contenta que no t'hagi deixat un record... Disset cartes, disset cartes esperades amb deliri, malalta de tant esperar... Per què et menges les roses?

- Què penses -li preguntà ell mentre baixaven l'escala del metro.
- Jo? No res.